

Провакна сѣ цѣрна Арапина:
„Хайде Милошѣ що юнаство имашѣ,
Харамѣ да етѣ менѣ акѣ не отепашѣ!“
Милошѣ махна тешка топузина,
А Арапинѣ подаде дерведже,
Нема декѣ да кладе боздугана;
Тогѣ Арапинѣ на тешко сѣ найде.
Боздуганѣ падна нѣ Арапски грѣди;
Фѣрли халка и Милоша фати,
И ги стори шестѣ добри юнаци.
Пищатѣ они како люти змѣи.
Небо-то и земя-та сѣ тресатѣ,
До край земя гласове сѣ слухатѣ.
Како що гѣрме свѣти Иліа,
Така отѣ кральове гласове гѣрматѣ.
Пищатѣ они како люти змѣи.
Лели дочу Секула Детенце,
Секула ѣ отѣ Будима града,
Секула Соколово-то дете.
Онѣ воюва токмо деветѣ годинѣ,
На Султанѣ Муратова войска.
Кога бѣше седналѣ да вечера,
Отѣ вратици гласѣ достигнаха;
И провикна на негова люба:
„Пѣрва любо, млада Секулице!
Немой стои, немой, любо, слухай,
Скорѣ оседлай моя бѣрза коня,
Да излезамѣ низѣ поле широко,
Деветѣ годинѣ земя сумѣ оставилѣ,
Слушамѣ врева по широко поле,
Цѣрнѣ Арапинѣ по поле ми шетатѣ.
Даль отѣ цар-отѣ той изанѣ иматѣ,
За да газитѣ моя-та ми земя;
Оседлай коня отѣ конюшница.“
Кога стана Секулица млада,
Оседла му коня шаренога;
А Секула опаша си сабя,
И си зеде тешка боздугана,
Сѣ прекѣрсти спроти исходѣ сѣнице.
Кога стѣпна на злата зенгіа,